

03 Primii pași în pustie. Moise - păstorul

03 Primii pași în pustie. Moise - păstorul

Izbăvirea de la Marea Roșie

Psalmul 77 spune: „Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mîna lui Moise și Aaron" și, în adevăr, odată cu trecerea Mării Roșii, Moise începe să-și dovedească firea sa de păstor. „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari" (Psalmul 77.19); experiențele poporului au dovedit că drumul lui Dumnezeu era greu de înțeles, pentru că ducea nu numai prin Marea Roșie, ci și printr-un lung șir de greutăți și necazuri care aveau să pună la încercare credința lor. Însă psalmistul mai spune: „O, Dumnezeuule, căile Tale sînt sfinte" (versetul 13). Pentru Acela înaintea Căruia totul este gol și descoperit, împrejurările prin care avea să-i treacă pe ai Săi erau bine cunoscute, aranjate potrivit cu înțelepciunea Lui și cărările pe care avea să-i conducă potrivit cu dragostea Lui. Numai pentru noi, oameni mărginiți, drumul Său pare a fi o cale prin ape adînci.

Din Ramses și Sucot, puncte de întîlnire ale copiilor lui Israel, aceștia o iau spre Etam, la marginea pustiei. Drumul cel mai potrivit și mai scurt ar fi fost în direcția nord, prin țara filistenilor. Însă Dumnezeu nu voia ca, odată cu primii pași în pustie, poporul Său să cunoască greutățile luptei, de aceea îl conduce o cărare proprie pînă la Sinai. Pentru moment, nu îi obligă să se întoarcă și să tăbăască într-un loc cum nu se putea mai nepotrivit din punct de vedere al securității: între munte și mare, fără o altă ieșire decît drumul pe care aveau să pătrundă ca într-un fel de sac.

Au trecut doar cîteva ceasuri și această unică ieșire este ocupată de Faraon și ostile sale. „Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei" (Exod 14.10). Ce se petrece oare acum în inima lui Moise? Vede el compromisă minunata izbăvire pe care Dumnezeu o realizase prin mîna sa? Nicidecum. Slujitorul Domnului, călit în școala Sa, rămîne liniștit în credința sa și neclintit, ca și cum L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Nu tot așa este cu copiii lui Israel. Însăpămîntați peste măsură de mult, ei strigă spre Domnul, cîrtesc împotriva lui Moise și se răzvrătesc (Psalmul 106.7). Intrați în panică, ei ar prefera să slujească din nou egiptenilor decît să piară în pustie. Aici se manifestă prima criză în relațiile dintre Moise și popor, un preludeu pentru multe altele care aveau să mai vină.

Ferm convins că Dumnezeu își va arăta din nou puterea, Moise dă la iveală o credință impiesionantă, care se dovedește a fi contagioasă, pentru că o insuflă și poporului: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți" (Exod 14.14).

Vrăjmașul nu lasă să-i scape vreun suflet așa ușor. El luptă din răspuțuri ca să-l încătușeze iarăși. Chiar atunci cînd cineva și-a pus toată încrederea în sîngele lui Hristos care înlătură păcatele, Satan caută să producă în inima sa îndoială, nesiguranță și să ridice semne de întrebare cu privire la mîntuire. În loc să se bucure de o izbăvire deplină, păcătosul cade pradă îndoielii și temerilor. Numai Cuvîntul lui Dumnezeu poate da siguranța mîntuirii. Răscumpărarea este asigurată prin lucrarea Domnului Hristos. Nu este nicidecum meritul nostru sau rezultatul trudei noastre. Certitudinea salvării noastre decurge, prin credință, din declarațiile Cuvîntului lui Dumnezeu. Noi sîntem chemați să contemplăm „izbăvirea Domnului" și să stăm liniștiți, odihnindu-ne pe Cuvîntul Scripturii care ne-o garantează: „Acum, dar, nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus" (Romani 8.1); „Cine crede în Fiul are viața veșnică" (Ioan 3.36).

Pe de altă parte, eforturile vrăjmașului urmăresc să rețină sufletele mîntuite în lume și sub influența sa. Cîți creștini adevărați, spălați în sîngele lui Hristos, rămîn, din punct de vedere moral, înfășurați de lume, cuprinși de atmosfera Egiptului. În fapt, ei răspund constrîngerii lui Faraon: „Aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în țară". Dar Dumnezeu dorește ca cei ce sînt ai Lui să-l aparțină pe deplin. În noapte și furtună i se deschide poporului un drum prin mijlocul mării. În Evrei 11.29 se face următoarea remarcă: „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat". Dacă în textele precedente era scoasă în evidență credința lui Moise (Evrei 11.24-28), acum accentul se pune și pe credința poporului. În realitate, nu era puțin lucru să te avînti, prin credință, între acești doi pereți de apă care în orice clipă s-ar fi putut prăbuși, acoperind totul cu valurile lor furioase. „În straja dimineții", Domnul face ca armata egipteană să intre în panică. „Înspre dimineață", marea își reia repeziciunea cursului, înghițind pe vrăjmașii lui Israel. Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării, a văzut mîna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul fi a crezut în Domnul și în robul Său, Moise" (Exod 14.30-31). Pe țărmul Mării Roșii se înalță din toate gurile o cîntare de laudă prima cîntare din Biblie pentru că numai cei răscumpărați, conștienți de izbăvirea lor, pot să cînte. Psalmiștii și profeții nu vor mai conteni să celebreze acest eveniment memorabil, iar cîntarea celor răscumpărați care a izbucnit din mii de piepturi, în Exod, va răsună și în Apocalipsa, la adresa Mielului înjunghiat, înconjurat în vecii vecilor de laudele alor Săi.

Amărăciunea de la Mara

Moise cunoștea ariditatea, căldura și întinderea pustiei. Ce răspundere să conduci, de-a lungul ei, un popor întreg și turmele sale!

O nouă încercare a credinței apărea la orizont. La fel se întîmplă și în viața tînărului întors la Dumnezeu. Tatăl ceresc va îngădui ca, din cînd în cînd, să bată vînturile asupra copilului Său, pentru a ieși la iveală starea sa de inimă: curăția, dragostea pentru Dumnezeu și încrederea în El.

Trece o zi, trec două, trei și poporul nu găsește apă în pustie. În sfîrșit, ajung la Mara, dar acolo n-au putut să bea apă, „pentru că era amară" (Exod 15.23). Atunci copiii lui Israel cîrtesc împotriva lui Moise. El strigă la Domnul care le-a „arătat un lemn pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce". În cărțile lui Moise, lemnul vorbește, în general, de firea omenească a Domnului Isus, de umanitatea Sa perfectă în care El a făcut întotdeauna voia lui Dumnezeu, chiar și în momentul suprem din Ghetsimani, cînd a putut spune: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Tată".

Cînd sîntem confrunțați cu necazurile, prima lecție pe care trebuie s-o învățăm pe calea crucii este să luăm totul din mîna Domnului, să ne supunem voii Sale, pentru că El urmărește neabătut binele nostru. Să tragem din orice suferință cît mai mult folos, însușindu-ne toate

învățăturile pe care ni le oferă ea. Imaginați-vă următoarele situații dificile: cineva solicită un post și se pomenește scos afară; un tânăr soț se străduiește să-și administreze cât mai bine cu putință căminul și, la un moment dat, boala pune capăt eforturilor sale; așteptați cu nerăbdare o invitație din partea unei persoane influente, îți legi speranțele de ea și deodată totul se prăbușește; ți-ai deschis inima în fața unui prieten și într-o bună zi acesta te trădează. Ce este de făcut când viața te întâmpină cu asemenea probleme? Să nu te lași cuprins de amărăciunea eșecului, ci să te arunci prin credință în brațele calde și puternice ale Domnului Isus. El te va ajuta să iei toate acestea ca pe ceva normal pe calea îngustă și te va sprijini ca să poți depăși toate momentele grele ale vieții.

La Mara, Dumnezeu Se descoperă sub un nume cu totul nou: „Domnul care te vindecă”. Apele amare devin dulci, pentru că, prin puterea Sa vindecătoare, Cel Atotputernic repară și restaurează. La Elim se găsește înviorarea și hrana mult dorită. În fiecare dimineață ne așteaptă o nouă experiență cu Dumnezeu. Nevoile israeliților aveau să fie pe deplin satisfăcute de Domnul, pentru că El avea să le trimită mana în fiecare dimineață.

Lecții noi la Refidim

S-ar putea spune că pînă la Refidim toate i-au reușit de minune lui Moise: Faraon cel insolent și înfumurat a fost înfrînt, Marea Roșie s-a deschis și le-a făcut loc israeliților să treacă, iar mana pentru satisfacerea nevoilor lor fizice a fost trimisă din cer. Dar trebuia ca slujitorului lui Dumnezeu să i se aducă din nou aminte cât de neputincios este în sine însuși.

STÎNCA

La Refidim nu au găsit apă. Atunci poporul s-a certat cu Moise, fiind gata să-l ucidă cu pietre. „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?” (Exod 17.3). Faraon voise să rețină în Egipt pe copiii și turmele lor, iar acum, după ce Moise i-a scos de acolo, i se reproșează faptul acesta.

Văzîndu-se cu totul neputincios în fața unei asemenea contestații injuste, Moise strigă spre Domnul: „Ce să fac cu poporul acesta?” Slujitorul lui Dumnezeu va trebui să învețe acum o nouă lecție și anume că prezența Sa este de ajuns pentru toate nevoile alor Săi. „Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stîncă Horebului” (Exod 17.6). În 1 Corinteni 10.4 se spune: „Stîncă era Hristos”. Trebuia ca stîncă aceasta să fie lovită de toiagul lui Moise simbol al autorității și al judecății pentru ca apele Duhul Sfînt să curgă din belșug (Ioan 7.39). Moise, atacat personal, trebuie să fie onorat personal. În toată demnitatea el trece înaintea poporului, apa țîșnește din stîncă sub privirile bătrînilor lui Israel și toți pot să bea după dorință.

AMALEC

Marșul prin pustie este întrerupt de un nou obstacol: Amalec, simbol al firii noastre pămîntești. Procedul lui Amalec este deosebit de periculos: hărțuirea în pustie. Vrajmașul acesta trebuie bătut. Dar cum? Moise învață o altă lecție minunată. Iosua simbol al Domnului înviat și al Duhului Sfînt trece în fruntea poporului pentru a conduce lupta. În Galateni 5.17 citim: „Căci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești”. Dar contribuția lui Iosua nu este suficientă. Moise, cu toiagul în mînă, urcă pe munte și mijlocește pentru popor. Gestul său nu este un simbol al lucrării Domnului Hristos, ci mai degrabă al celor ce se apropie de Dumnezeu, prin El, spre a se ruga, fie pentru ei înșiși, fie pentru cei răscumpărați. Moise este conștient de slăbiciunea sa: cînd ridică mîinile, este Israel mai tare; cînd le lasă în jos, ca să se odihnească, este Amalec mai tare. Mîinile lui Moise erau grele. Oare nu tot așa este și cu noi, chiar dacă am înțeles că singurul remediu pentru infirmitatea noastră este stăruința în rugăciune? Cîte slăbiciuni, cîtă delăsare, cîtă nestatornicie dovedim deseori!

Aaron și Hur se apropie de Moise și-i sprijină brațele ostenite, Aaron fiind simbolul Domnului Hristos, Marele Preot, care „trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7.25).

În tinerețe, Moise dorea să lupte, fiind gata să-l omoare pe egiptean. Acum însă, fiind înaintat în vîrstă, se roagă pentru poporul lui Dumnezeu împreună cu fratele și tovarășul său.

Prezența lui Dumnezeu și rugăciunea de mijlocire au fost pentru Moise marile lecții ale Refidimului.

clickbible.org